

[Helga Pedersen.]

det personlig ikke for at have nogen betydning, der står i forhold til de udgifter, der er forbundet dermed.

Om kompetenceforholdet mellem de forskellige politichefer skal jeg igen fremhæve, at grundloven for vor politiordning er reglen i retsplejelovens § 114, stk. 1, og den mener vi at vi stadig skal holde fast ved. Fra reglen i § 114 fremhæver jeg iøvrigt spørgsmålet om rigspolitichefens tilsynspligt. Jeg finder det vigtigt, at denne tilsynspligt fremhæves, også forsåvidt politidirektørerne angår. Endvidere henleder jeg opmærksomheden på rigspolitichefens mulighed for at udforme almindelige retningslinier, og det punkt mener jeg vi skal drøfte lidt nærmere i udvalget.

Når man erindrer, at kritikken mod politiets ledelse i sin tid var rettet mod dobbeltbehandlingen på en række områder og endvidere begrundet i ængstelsen for, at der ikke blev taget tilstrækkeligt hensyn til statens økonomi, vil jeg gerne spørge, om justitsministeren i dag kan give nogle oplysninger om, hvorvidt man kan påregne nogen besparelse, hvis forslaget gennemføres, eventuelt give oplysning om denne besparelses størrelse.

Og så endelig kun dette: hvis man slutter sig til rigspolitichefordsningen, som jeg mener man skal gøre, tror jeg også, at dette lovforslag, selvom det ikke formelt bringer meget nyt, vil være et godt og et heldigt forslag, og jeg synes, det må hilses med tilfredshed, at den højttærede justitsminister ved at fremsætte forslaget har givet folketinget lejlighed til at debattere disse vigtige spørgsmål.

På mit partis vegne kan jeg tilsige en velvillig og fordomsfri medvirken ved forslagets behandling i udvalget.

Rasting: Efter de ret udførlige bemærkninger, som er fremsat af socialdemokratiets og partiet venstres ordførere, vil jeg gerne have lov til at fatte mig mere i korthed.

Det er jo klart af det, der er sagt, og af bemærkningerne til lovforslaget, at årsagen til dette lovforslags fremsættelse alene er at finde i en kritik af den gældende ordning, som er fremført i sin tid af forvaltningskommissionen, en kritik, der jo begrænser sig til de tre nævnte områder,

nemlig dels dobbeltbehandlingen af sagerne i rigspolitichefens kontor og justitsministeriet, dels den manglende oversigt over det økonomiske område, navnlig regnskabsførelsen, som man i øjeblikket kan bebrejde administrationen, og for det tredje det uheldige forhold, at der med hensyn til politiets organisationer har været en vis intim forbindelse, kan man sige, måske til skade for almindelige administrative principper, mellem rigspolitichefen og disse organisationer. Men det synes klart, at denne kritik ikke kan bære det forslag, som har været fremsat angående et generaldirektoratet for politiet i lighed med et generaldirektoratet for toldvæsenet eller andre store administrative områder, og heller ikke den ordning, som er blevet betegnet som et særligt politidepartement i justitsministeriet. Det er allerede fremhævet, at disse to ordninger lider af den skavank, at forbindelsen mellem justitsministerium og politi bliver for intim. Det kan fra eet synspunkt siges at være en fordel; det, at man inkorporerer så at sige en del af politigården i den røde bygning, eller at man opretter et generaldirektorat med direkte referat til den øverste chef, justitsministeren, betyder jo en udvidet kontrolbeføjelse, og man kan sige, at så bliver jo politiet til en vis grad ikke herre, men tjener. På den anden side må det siges at være rigtigt, som det fremhæves i ministerens bemærkninger til lovforslaget, at så mister justitsministeriet i befolkningens øjne sin upartiskhed i situationen og risikerer at blive mere politimæssigt præget, mindre administrativt uafhængigt, end tilfældet har været før. Derfor vil jeg også udfra et konservativt synspunkt fremhæve, at trods de bemærkninger, som altså findes til støtte for to forskellige flertalsstandpunkter i to forskellige kommissioner og udvalg, er det vel det rette, at man vedbliver med den gamle ordning, rigspolitiordningen, men at man for at undgå disse ulemper giver rigspolitichefen yderligere beføjelser.

Nu må jeg sige, at det forekommer mig ikke helt klart, heller ikke principielt klart, hvorledes ministerens bemærkninger i så henseende skal forstås. Disse tre punkter, som har været nævnt, nemlig for det første spørgsmålet om dobbeltbehandlingen, dernæst spørgsmålet om regnskabsførelsen og